

gav ham ingen Ro. I over en Time laa han og kastede sig uden at kunne falde i Søvn.

»Nu har du vist igen faaet Feber!« tænkte han med Angst, da han følte, hvor ligkold han var, skønt Sveden sprak af ham. Hjertet slog hult som nede i en Tønde, og han havde jagende Smerter i Maven. I de sidste Dage havde han ingen Middagsmad faaet, og i det hele levede han mest af Fedtebrød med Ost og noget Mælk for at kunne spare lidt Penge sammen; — »og det er saamænd nok det forfalskede Københavnerfedt, jeg ikke taaler.«

Da han engang vilde staa op for at drikke noget Vand, følte han sig pludselig saa mat og syg, at han troede, han skulde dø. I sin Angst raabte han paa Stine. Men i det samme lød Raadhusurets Salmetone trøstende ned til ham, saadan som den havde gjort det saa mangen Nat i disse Maaneder, naar Tankerne holdt ham vaagen. Han foldede Hænderne og bad igen sit Fadervor under Midnatsslagenes Rungen.

Han følte sig straks tryggere. Hjertet faldt til Ro, og han havde heller ingen Smerter mere. Tankerne holdt dog stadig Søvn**en** borte. Hver Gang Øjenlaagene begyndte at blive tunge, kom de styrte i Flok og summede omkring ham som Vampyrer. Den Bemærkning af Frk. Mohn, at han ved sit Forhold til »Femte Juni« havde skadet sin For-